

ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Κείμενο: Γιώργος Κορδογιάννης
Θεατρική διασκευή: Μάρω Ματθαίου

Διανομή

Πρόσωπα: 14 (+3)

Μάνος		κυρ-Φώτης	
Θωμάς		κυρία Ανθή	
Ειρήνη		κυρία Αθηνά	
Ασημίνα		κύριος Σοφοκλής	
Αφηγητής Α		Αφηγητής Δ	
Αφηγητής Β		Αφηγητής Ε	
Αφηγητής Γ		Αφηγητής Στ	

Σκηνή 1η

Αφηγητής Α: Κάπου σ' ένα απόμερο χωριό της Ελλάδας ζει μια αγαπημένη και χαρούμενη οικογένεια.

Αφηγητής Β: Η οικογένεια έχει τρία αγαπημένα αδελφάκια. Αυτά είναι:

Μάνος: Ο Μάνος.

Θωμάς: Ο Θωμάς,

Αφηγητής Α: που είναι δίδυμα, και η μικρότερη αδελφή τους,

Ειρήνη: η Ειρήνη.

Αφηγητής Β: Ταχύτατα, έξυπνα και ζωηρά, τόσο που οι φίλοι τους γι' αυτά τα φωνάζουν Σπίθες. Όνομα και πράμα. Τρέχουν, παίζουν, τραγουδούν, μαλώνουν και ξαναμονοιάζουν, όπως όλα τα χαρούμενα αδελφάκια..

Αφηγητής Γ: Το σπίτι τους βρίσκεται στην άκρη ενός χωριού. Οι γονείς τους,

Κυρ-Φώτης: Φώτης

Κυρία Ανθή: και Ανθή (εκείνη τη στιγμή με ένα καλάθι στο χέρι η κυρία Ανθή και ένα σακί στον ώμο ο κύριος Φώτης περνούν μπροστά από τη σκηνή και προχωράνε για να χαθούν μετά στο δάσους)

Αφηγητής Γ: τα φροντίζουν με αγάπη και στοργή και νοιάζονται πάνω απ' όλα να είναι χαρούμενα. Τους έμαθαν να είναι ευγενικά, να συνυπάρχουν με τους φίλους τους κι έτσι όλοι τους αγαπούν.

Αφηγητής Δ: Άλλωστε και τα τρία πλέον πηγαίνουν στο σχολείο, τα δίδυμα στη δευτέρα και η Ειρήνη στην πρώτη τάξη. Εκεί ο δάσκαλος των διδύμων είναι

Κύριος Σοφοκλής: Ο κύριος Σοφοκλής

Αφηγητής Δ: Και της Ειρήνης

Κυρία Αθηνά: η κυρία Αθηνά.

Αφηγητής Δ: Γλυκιά και υπομονετική η κυρία Αθηνά, σοφός και ήρεμος ο κύριος Σοφοκλής. Τους μαθαίνουν ότι χρειάζεται να γνωρίζουν για να είναι καλά παιδιά και καλοί μαθητές.

Αφηγητής Ε: Είναι μια κρύα μέρα του χειμώνα, λίγο πριν τα Χριστούγεννα. Το χιόνι έχει καλύψει τα περισσότερα δέντρα. Δύσκολα κυκλοφορεί κανείς στο χωριό. Τα παιδιά κάθονται στο σπίτι τους κοντά στη φωτιά.

(Ο Μάνος, ο Θωμάς και η Ειρήνη χουχουλιάζουν στη σάλα κοντά στο τζάκι. Η Ειρήνη σκέφτεται τι δώρο θα ήθελε να της φέρει σε λίγες μέρες ο Αϊ-Βασίλης. Ο Θωμάς έχει πάρει μια κόλλα χαρτί, ένα μολύβι ανακοινώνει την επιθυμία του.)

Θωμάς: (αποφασιστικά) Εγώ ξέρω τι θα γράψω στον Αϊ-Βασίλη. Θα τον παρακαλέσω να μου φέρει ένα ζευγάρι μποτάκια μοντέρνα, κόκκινα με άσπρη σόλα. Φέτος έχει πολύ κρύο, αλλά όσο να 'ναι, θέλω να 'μαι και μουράτος. (Φτύνει στο μολύβι κι αρχίζει να γράφει.)

Ειρήνη: Κι εγώ αποφάσισα τι θα ζητήσω. Ένα ζεστό κασκόλ, έναν σκούφο και γάντια. Να είναι σετάκι όμορφο, όοοολο ροζ... (Ο Θωμάς τη διακόπτει ενοχλημένος.)

Θωμάς: Γράφε και μη μιλάς σε παρακαλώ. Προσπαθώ να συγκεντρωθώ κι εσύ δεν μ' αφήνεις! (Όπως όμως σηκώνει το κεφάλι του από το χαρτί και βλέπει το Μάνο αμίλητο στον καναπέ, γουρλώνει τα ματάκια του με απορία.) Ε, συ Μάνο! Τι κάνεις εκεί; Δε θα γράψεις στον Αϊ-Βασίλη;

Μάνος: Μμμ... πώς να σας πω... δεν ξέρω... νομίζω ότι δεν είμαι έτοιμος... (Σκεφτικός σαν να θέλει να κρύψει κάτι.)

Θωμάς: Κι εγώ νομίζω πως πρέπει να βιαστείς. Πρωί-πρωί περνάει ο ταχυδρόμος. Έχει να κάνει μεγάαααλο ταξίδι ώσπου να φτάσει στον Αϊ-Βασίλη, στο μακρινό βορρά. Εάν εσύ καθυστερήσεις κι άλλο, δεν θα προλάβεις.

Μάνος: Νομίζω ότι είμαι αρκετά μεγάλος για να περιμένω δώρα από τον Αϊ-Βασίλη... (λέει σκεφτικός κοιτώντας έξω από το παράθυρο) Δε σταμάτησε να χιονίζει και νομίζω θα το στρώσει για καλά.

Θωμάς: Άσε το χιόνι τώρα κι έλα στην κουβέντα μας σε παρακαλώ. Και τι είπες; Μεγάλος; Ποιος μεγάλος! Εγώ είμαι μεγαλύτερος, εγώ γεννήθηκα πρώτος. Και για να μην ξεχνιόμαστε, έχεις κάνα παράπονο; Πέρσι, όταν του έγραψες και ζήτησες τα γάντια δεν σου τα 'φερε; Μα, αλήθεια, τι σ' απασχολεί; Γιατί δεν μπορεί, κάτι έχεις εσύ, δεν με ξεγελάς εμένα (Τα λέει κοιτώντας τον στα μάτια, ενώ ο Μάνος μένει σιωπηλός και ξαναπάει στο παράθυρο).

Ειρήνη: Τέλος πάντων, εσύ ξέρεις. Εμείς θα προχωρήσουμε και κάνε ό,τι νομίζεις. (Ετοιμη με ένα χαρτί κι ένα στυλό στο χέρι αρχίζει να γράφει. Πέφτουν με τα μούτρα στο γράψιμο, τσιμπολογούν πού και πού κανένα κάστανο, καρύδι ή φουντουκάκι από το ξύλινο μπουλ που βρίσκεται επάνω στο τραπέζι. Πρώτη τελειώνει η Ειρήνη. Διπλώνει το γράμμα προσεκτικά και το βάζει σε φάκελο. Το ίδιο κάνει σε λίγο κι ο Θωμάς. Γράφουν επάνω τη διεύθυνση και στην πίσω πλευρά τα ονόματά τους.)

Θωμάς: Ειρήνη Σπίθα και Θωμάς Σπίθας. Έτσι μπράβο! (Προς το Μάνο:) Θα γράψεις γράμμα τελικά; Θα κλείσουμε το φάκελο! Καλά... (κλείνει το φάκελο.) Πάω να ρίξω τα γράμματά μας στο ταχυδρομείο.(Φοράει

μπουφάν, ενώ η Ειρήνη τακτοποιεί τα χαρτιά και τα μολύβια που μεταχειρίστηκαν. Ο Μάνος δεν απαντά κι ο Θωμάς ανοίγει με προσοχή την πόρτα και την κλείνει γρήγορα για να μην παγώσει η φωλιά τους.)

Θωμάς: (που επιστρέφει σε λίγο) Πάει κι αυτό... Μπρρρ, κρύο έξω πολύ! (Χουχουλιάζει τα χέρια του ανακουφισμένος) Αχ... (τεντώνεται) Μήπως είναι ώρα να πάμε για ύπνο;

Ειρήνη: Δίκιο έχεις κι έχω ήδη αρχίσει να νυστάζω. Άαααα...(χασμουριέται). Μάνο και Θωμά, να πλύνετε τα χέρια και τα δόντια σας πριν πάτε για ύπνο.

Θωμάς: (βγαίνοντας με την Ειρήνη, τσατισμένος) Μανία που σε πιάνει ώρες-ώρες να παριστάνεις τη μαμά...

Ειρήνη: Καληνύχτα, Μάνο.

Μάνος: Καλόν ύπνο, Ειρήνη.

Θωμάς: Καληνύχτα, δεν θα 'ρθεις;

Μάνος: Σε λίγο. Καληνύχτα Θωμά. (σκέφτεται... πηγαινοέρχεται προβληματισμένος. Στο τέλος παίρνει ένα χαρτί κι ένα στυλό κι αρχίζει να γράφει διαβάζοντας δυνατά το κείμενό του.)

«Άγιε Βασίλη μου,

Είμαι ο Μάνος ο Σπίθας. Σκέφτηκα πολύ πριν σου γράψω αυτό το γράμμα. Δεν είναι πολλές μέρες που συνάντησα στο χωριό ένα κοριτσάκι πολύ φτωχό. Ο πατέρας της αρρώστησε βαριά και η μητέρα της απολύθηκε από τη δουλειά. Με συγκλόνησε η ιστορία της. Φαντάζομαι ότι θα υπάρχουν κι άλλοι που έχουν τα ίδια προβλήματα. Θα ήθελα λοιπόν να σε παρακαλέσω να μη μου φέρεις φέτος δώρο, όποιο κι αν είναι αυτό, αλλά να δώσεις χαρά σε κάποιον που έχει μεγαλύτερη ανάγκη. Και προσπάθησε σε παρακαλώ να λιγοστέψει η δυστυχία.

Σ' ευχαριστώ!

Μάνος»

(Κλείνει η αυλαία)

Σκηνή 2^η

(Ο ίδιος χώρος, διακοσμημένος χριστουγεννιάτικα και εορταστικά. Υπάρχει ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο στολισμένο σε γλάστρα και από κάτω δέματα και δώρα.)

Αφηγητής Στ: Είναι Χριστούγεννα. Όλοι βρίσκονται χαρούμενοι στο σαλόνι του σπιτιού πριν το γιορτινό τραπέζι.

Ειρήνη-Θωμάς: (Μαζί) Καλά Χριστούγεννα! Χρόνια πολλά! (φιλάνε τους γονείς τους)

Κυρ-Φώτης: Χρόνια πολλά, παιδάκια μου Και του χρόνου! (τα αγκαλιάζει με τη σειρά.)

Κυρία Ανθή: Καλημέρα, Καλά Χριστούγεννα, αγαπημένα μου. Έτοιμο το πρωινό σας. (Τα παιδιά βλέπουν τα δώρα και τρέχουν. Με ένα στόμα) Α! Τα δώρα ξεχάσαμε! (Τα ανοίγουν με αγωνία και χαρά.)

Θωμάς: Τα μποτάκια που ζήτησα! Είναι τέλεια! (τις κοιτάει καλά μέσα-έξω)

Ειρήνη: Άχου! (τα περιεργάζεται) Τι ωραίο κασκόλ! Κι ο σκούφος και τα γάντια, έτσι ακριβώς τα είχα φανταστεί! (Σηκώνοντάς τα ψηλά) Τέλεια, τέλεια... (Υστερα παίρνει το άλλο δέμα και το δίνει στον πατέρα της) Μπαμπά, το δώρο σου. (Η ματιά τους πέφτει σε ένα τρίτο κουτί. Κι ένα τέταρτο!)

Θωμάς: Μαμά, το δικό σου. Χρόνια Πολλά. (την ξαναφιλάει και γυρίζει στα δώρα. Με απορία:) Μα τι γίνεται δω; Κι άλλο πακέτο κι άλλο...

Ειρήνη: Κάτσε να δούμε, μη βιάζεσαι! (αρχίζει να τα περιεργάζεται) Για να δω τι γράφει εδώ. «Μάνος». (Απευθύνεται με απορία στο Θωμά:) Αυτό εδώ έχει ένα όνομα άγνωστο: Ασημίνα.

Θωμάς: (με περιέργεια) Φέρε εδώ... (το παίρνει στα χέρια του και διαβάζει) Περίεργο... Ποια να είν' αυτή... Κάποιο λάθος έγινε. Μπερδεύτηκε μάλλον ο Αϊ-Βασίλης... (Φωνάζει δυνατά:) Μάνο, τρέχα, έχει και για σένα ένα κουτί.

Ειρήνη: Κι ένα άλλο μεγαλύτερο με ένα άγνωστο όνομα επάνωω.

Μάνος: (Μπαίνει μέσα στο σαλόνι) Αλήθεια λες, Ειρήνη;

Ειρήνη: Έλα, έλα να δεις και μόνος σου! (τον τραβάει από το χέρι. Ο Μάνος πάει κοντά στο χριστουγεννιάτικο δέντρο, σηκώνει το δώρο και το ανοίγει δειλά-δειλά. Βγάζει από μέσα ένα ωραίο παλτό με κουκούλα και ένα γράμμα! Το περιεργάζεται και το ανοίγει.) Τι γράφει, τι γράφει το γράμμα, Μάνο; (κοιτάει με περιέργεια όπως και ο Θωμάς.)

Μάνος: «Αγαπημένο μου παιδί! Χαίρομαι που με θυμήθηκες για άλλη μια χρονιά. Ξέρω ότι πέρασαν πολλά από το μυαλό σου μέχρι να μου γράψεις τις αράδες που διαβάζω. Μα πάνω απ' όλα σε συγχαίρω που άφησες το πνεύμα των Χριστουγέννων να σε αγγίξει και να φωτίσει την καρδιά και τα αισθήματά σου. Εύχομαι πάντα μέσα σου να λάμπει το φωτεινό αστέρι της αγάπης του Χριστού. Κι εγώ σου υπόσχομαι πως θα κάνω ό,τι μπορώ για όσα με παρακάλεσες.

(Ο Μάνος διπλώνει με μεγάλη προσοχή το γράμμα και το φυλάει στο συρτάρι δίπλα στο έπιπλο. Ο Θωμάς και η Ειρήνη παρακολουθούν με ακόμα μεγαλύτερη αγωνία.)

- Θωμάς:** Μα εσύ δεν έλεγες ότι μεγάλωσες και τέτοια και δεν θα γράψεις γράμμα;
- Μάνος:** Να... Ξέρετε... άλλαξα γνώμη και τελικά έστειλα κι εγώ γράμμα στον Άγιο. (Χαμογελάει αθώα και πονηρά μαζί) Και νομίζω ότι θα στείλω και του χρόνου.
- Ειρήνη:** Καλά, αυτό το καταλάβαμε. Το άλλο κουτί όμως, αυτό που γράφει επάνω «Ασημίνα», τι το κάνουμε; Γιατί το άφησε σε μας; Ξέρετε εσείς καμιάν Ασημίνα; Γιατί εγώ σπάω τόση ώρα το κεφάλι μου και δεν μου θυμίζει τίποτα αυτό το όνομα. (σκεφτική). Μυστήρια πράγματα...
- Μάνος:** Κανένα μυστήριο, αδελφούλα μου. Νομίζω όμως πως ήρθε η ώρα να μάθετε κι εσείς την αλήθεια. Πριν από πολλές μέρες, την ώρα που παίζαμε στην παιδική χαρά, άκουσα από κάπου ένα κλάμα. Ήταν ένα κοριτσάκι που έκλαιγε απαρηγόρητο. Πήγα κοντά της, τη ρώτησα τι έχει κι εκείνη μου είπε πως αρρώστησε ο μπαμπάς της και απέλυσαν τη μαμά της από τη δουλειά. Δεν έχουν ούτε να φάνε καλά καλά. Της έδωσα τα μπισκοτάκια μου και της υποσχέθηκα πως θα κάνω ό,τι μπορώ για να τη βοηθήσω...
- Θωμάς:** Γι' αυτό κάθε πρωί εξαφανιζόσουν τα τελευταία και δεν ερχόσουν να παίξεις μαζί μας... Κι εγώ (με ντροπή) σε μάλωνα, ενώ εσύ πήγαινες φαγητό στο κοριτσάκι. Θα 'θελα όμως (με παράπονο) να μου 'χες πει να 'ρχόμουν παρέα σου. Να προσφέρω, να βοηθήσω κι εγώ.
- Ειρήνη:** (με το μουντάκι της κατεβασμένο) Τώρα κατάλαβα... Κι εγώ σε αδίκησα, αδελφούλη μου. Βλέποντας πως λιγόστευαν τα μπισκότα και οι καραμέλες από το ντουλάπι, γκρίνιαζα και σε φώναζα λαίμαργο. Συγχώρεσε με, Μάνο μου, δεν ήξερα...
- Μαμά:** Κι εσύ, Μάνο, δεν είπες λέξη... Στην οικογένεια δεν είναι καλό να κρατάμε μυστικά. Ας είναι. Ήταν πολύ ευγενική η πράξη σου και μπράβο, παιδί μου. Ελάτε όμως, σας έχουμε μια έκπληξη! Μια που είναι σήμερα μέρα χαράς, δε θα είμαστε μόνοι στο γιορτινό τραπέζι! Θα μοιραστούμε με φίλους και την αγάπη και το φαγητό μας. Όποιος χωράει στην καρδιά μας, χωράει και στο σπίτι μας.
- (Χτυπάει η πόρτα) Α, ήρθανε! (Ανοίγει ο κύριος Φώτης. Στο άνοιγμα εμφανίζεται η Ασημίνα και πίσω της ο κύριος Σοφοκλής και η κυρία Αθηνά.)

Κυρ-Φώτης: *(Τους υποδέχεται γεμάτος χαρά.)* Καλώς τους, καλώς ήλθατε!

Κύριος Σοφοκλής: Χρόνια πολλά σε όλους σας.

Κυρ-Φώτης: Επίσης. Να είμαστε όλοι καλά. Περάστε! Περάστε! Χρόνια πολλά, κυρία Αθηνά. *(τη χαιρετάει με χειραψία)*

Κυρία Αθηνά: Και σε σας ό,τι επιθυμείτε. Καλά Χριστούγεννα, παιδιά μου!

Κυρία Ανθή: *(παίρνοντας την Ασημίνα απ' το χεράκι)* Ευχαριστούμε. Καλώς ορίσατε... *(προς την Ασημίνα)* Είσαι καλά; Πολύ χαίρομαι που είσαι μαζί μας. *(Προς τα παιδιά που κοιτάνε περίεργα:)* Είναι η καινούρια φίλη σας, η Ασημίνα.

(Η Ειρήνη την αγκαλιάζει από τους ώμους και την οδηγεί προς το χριστουγεννιάτικο δέντρο.)

Ειρήνη: Καλώς ήρθες, Ασημίνα. Έλα, κοίτα, ο Αϊ-Βασίλης δε σε ξέχασε. Να, εδώ είναι το δώρο σου.

Ασημίνα: *(κατάπληκτη)* Δώρο; Δικό μου;

Ειρήνη Μα να! Έλα, πάρ'το, άνοιξέ το, μην ντρέπεσαι!

Ασημίνα: *(Δειλά-δειλά λύνει την κορδέλα και ανοίγει το κουτί.)* Ω! Είναι πανέμορφο! *(Βγάζει ένα κοστούμι μπεζ καφέ, κασκόλ, γάντια και σκουφάκι σε καφέ σκούρο και κάτω-κάτω σε χρώμα γκρι μποτάκια με στρασάκια.)* Ευχαριστώ! Ευχαριστώ πολύ! *(Την παίρνουν τα κλάματα.)*

Κυρία Ανθή: Ελάτε, δεν είναι ώρα για στενοχώριες. Είναι μέρα χαράς. Έτοιμο το τραπέζι. *(Προς τον κύριο και τη κυρία Σοφούλη:)* Περάστε στο τραπέζι. Παιδιά μου, μαζευτείτε.

(Παίρνουν όλοι τις θέσεις τους και η μαμά αρχίζει να σερβίρει χαμογελώντας. Ο Μάνος, που έμεινε αρκετή ώρα σαστισμένος, δεν άντεξε και ρώτησε:)

Μάνος: *(απορώντας)* Πώς μάθατε... πώς ανακαλύψατε όλοι εσείς την Ασημίνα;

Κύριος Σοφοκλής: Έστειλα κι εγώ γράμμα στον Αϊ-Βασίλη, παιδάκια μου *(και συμπληρώνει σοβαρά:)* Μπορεί να πέρασαν τα χρόνια, αλλά εγώ κι ο Αϊ-Βασίλης τα λέμε κάθε χρονιά. Φέτος λοιπόν με παρακάλεσε, μια κι είχε πολλή δουλειά εκείνος με τα δώρα, να αναλάβω τη φροντίδα της Ασημίνας, αλλά να συγχαρώ και το Μάνο. Συγχαρητήρια, Μάνο μου! Μπράβο σου! Έχεις μεγάλη καρδιά, μυαλό και ευαισθησίες.

(Ο Μάνος κοκκινίζει και κουνά το κεφάλι του ντροπαλά.)

Θωμάς: Θα ήθελα να κάνω μια πρόταση κι εγώ. Γίνεται μπαμπά να περνάμε περισσότερο χρόνο με την Ασημίνα; Να έρχεται να παίζουμε και να τρώμε μαζί πιο συχνά. Να περνάμε όλοι μαζί ωραία!

Ειρήνη-Μάνος: *(ταυτόχρονα)* Ναι! Ζήτω!

Κυρ-Φώτης: Πολύ χαίρομαι παιδί μου με την πρότασή σου. Φυσικά και θέλω, αρκεί να θέλει και η Ασημίνα.

Ασημίνα: Εγώ... εγώ... τι να πω; Σας ευχαριστώ μέσ' απ' την καρδιά μου.

Κυρία Αθηνά: Και φυσικά, θα 'ρχεται στο σχολείο κάθε πρωί μαζί σας, μόλις περάσουν οι γιορτές. Όλα στη ζωή πρέπει να έχουν πρόγραμμα και τάξη. Όσο για εμένα με τον μπαμπά θα φροντίσουμε να γνωρίσουμε τους γονείς της για να δούμε πώς μπορούμε να τους συμπαρασταθούμε.

Κύριος Σοφοκλής: Μπράβο, μπράβο σε μικρούς και μεγάλους.

Κυρ-Φώτης: Τέλεια, τέλεια! Ώρα τώρα να το γιορτάσουμε και να πούμε όλοι μαζί ένα τραγούδι!

(τραγουδούν)

Χριστούγεννα ασημένια

κι η αγάπη διαμαντένια

ζεσταίνει την ψυχή μας

φωτίζει τη ζωή μας.

(Κλείνει η αυλαία)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αφηγητής Α: Τα τέσσερα παιδιά έκαναν πολύ καλή παρέα. Η Ασημίνα δεν ήταν πια στεναχωρημένη.

Αφηγητής Β: Οι γονείς προσπάθησαν να μοιραστούν το βάρος των γονιών της Ασημίνας και στάθηκαν κοντά τους στη δοκιμασία τους.

Αφηγητής Γ: Το χαμόγελο και η ελπίδα είχε ριζώσει βαθιά στα χείλη και την καρδιά όλων.

Αφηγητής Δ: Κατάφεραν όλοι μαζί τα Χριστούγεννα να μην είναι γι' αυτούς μια μέρα που περνάει, αλλά έβαλαν στ' αλήθεια την αγάπη στη ζωή τους.

Αφηγητής Ε: Και η αγάπη όταν μοιράζεται πολλαπλασιάζεται.

Αφηγητής Στ: Ας μην ξεχνάμε. Τα Χριστούγεννα είναι η γιορτή της αγάπης, αλλά όχι αγάπης στα λόγια, αγάπης στη ζωή. Ας τη δείξουμε σε όλους!

Αφηγητές Α, Β, Γ, Δ, Ε, Στ':(μαζί) Καλά Χριστούγεννα σε όλους!

(Επί σκηνής, μπροστά από την αυλαία, όλα τα πρόσωπα του έργου χαιρετούν το κοινό, τραγουδούν και πάλι το τραγουδάκι Χριστούγεννα ασημένια...)

(και υποκλίνονται.)

Τ Ε Λ Ο Σ